

12 Σεπτεμβρίου 2013

Το μισάνοικτο παράθυρο.

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Φωτό:synnefaoneira.blogspot.com -

Φθινόπωρο. Αν και νωρίς το απόγευμα, ο ήλιος ήδη μας έχει αποχαιρετίσει. Το μοναστήρι λουσμένο σε αποχρώσεις του δειλινού μοιάζει σαν ανέκδοτο ποίημα που πρώτη φορά το θωρείς.

Περιδιαβαίνω τους χώρους της άσκησης και της σιωπής. Μου κεντρίζει την προσοχή ένα μισάνοικτο παράθυρο. Πλησιάζω με δέος...

Ένα καντηλάκι αχνοφαίνεται καθώς τρεμοπαίζει από το απαλό αεράκι που εισβάλλει μέσα στο δωμάτιο. Νωχελικά η ευωδιά του θυμιάματος απλώνεται στον χώρο. Και εκεί, μπροστά στο λιτό εικονοστάσι μία μορφή απόκοσμη στέκει γονατισμένη, βουβή, γεμάτη μυστήριο.

Στο ημίφως διακρίνεται το πρόσωπό του. Ένας μοναχός. Δεν έχει περάσει τα 40 χρόνια ζωής και όμως τα μαλλιά και τα γένια του έχουν ντυθεί στα άσπρα... είναι σαν να παραδόθηκε εδώ και καιρό στον χρόνο.

Το κάλλος της νιότης χάθηκε μέσα στην άσκηση, στην νηστεία, στην αγρυπνία, στις εκούσιες στερήσεις, στην προσευχή.

Ακίνητος. Γονατιστός. Τα ροζιασμένα χέρια του κρατούν ένα μικρό κομποσχοίνι. Φωνή δεν ακούς, μόνο τα χείλη ανοιγοκλείνουν σε ένα συγκεκριμένο χορό. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό».

Από τα κλειστά του μάτια δραπετεύουν μερικά δάκρυα. Μπορείς να αισθανθείς τον πόνο του και την χαρά του. Την αγωνία και την ηρεμία του.

Ακίνητος. Γονατιστός.

Μετά από αρκετή ώρα κάνει να σηκωθεί. Δυσκολεύεται. Έχει ώρα σε αυτή τη στάση και τα πόδια του τον προδίδουν. Το σώμα του μουδιασμένο προσπαθεί να υπακούσει. Τώρα, στέκει όρθιος. Καμπουριασμένος. Λευκασμένος μέσα στα μαύρα. Βουβός. Πνιγμένος μέσα στην νύψη της στιγμής.

Ξάφνου γυρνά προς το μέρος μου. Τα μάτια του καρφώνονται στα δικά μου. Το μισάνοικτο παράθυρο με πρόδωσε. Η ανάσα μου ακούγεται σαν δυνατός κρότος μπροστά στην σιωπή του. Δεν μου μιλά. Μόνο μου γνέφει. Μου γνέφει και απομακρύνεται. Χάνεται μέσα από το εκστατικό βλέμμα μου.

Τα μάτια του κουρασμένα αλλά καθάρια ακόμα σαν να με κοιτούν. Δεν μου είπε τίποτα όμως μου μίλησε.

«Και λοιπόν; Τι κατάλαβες που με είδες;Είδες έναν αμαρτωλό μοναχό να ζητά έλεος.Είδες έναν επαίτη της Αγάπης Του.Είδες έναν ταλαίπωρο μοναχό να παλεύει ακόμα με τα πάθη του».

Εγώ όμως δεν είδα αυτό...Είδα την άβυσσο της ταπείνωσης.Είδα την ανυπόκριτη άσκηση.Είδα την γνησιότητα της πίστεως.Είδα την ελπίδα μες στο δάκρυ.Είδα το Φως της Ανάστασης μέσα στο ημίφως.Είδα το κάλλος της σιωπής.Είδα την νίκη της προσευχής.

Με είδε και έφυγε... αλλά δεν έφυγε ποτέ από μπροστά μου.

Χάθηκε, αλλά τότε δεν ξεθώριασε η μορφή του από την καρδιά μου.

Μου γνώφει κάθε ημέρα, κάθε στιγμή και μου λέει:

«Και τι κατάλαβες που με είδες; Ωφελήθηκες σε τίποτα; Εσύ τότε θα αλλάξεις; Εσύ τότε θα μετανοήσεις;

Εσύ τότε θα ζήσεις;Πότε θα δεις;Πότε θα ακούσεις;Πότε θα αγγίξεις;

Ξέρεις καλά για τι μιλάω...για Ποιον μιλάω...

Πότε θα βιώσεις την Παρουσία Του;Πότε θα δεις το Φως Του;Πότε θα ακούσεις τον Λόγο Του;Πότε θα οσφρανθείς το κέλευσμά του;Πότε θα αγγίξεις τα ιμάτιά Του;

Ξέρεις καλά για Ποιον μιλάω.

Για Εκείνον που διψά η ψυχή σου. Που αναζητά η λογική σου. Που ψάχνουν οι ερωτήσεις σου. Για Εκείνον τον Άγνωστο που θέλεις να γνωρίσεις...»

Μου γνώφει ο μοναχός εκείνος κάθε ημέρα, μου μιλά, με προτρέπει να κάνω το βήμα, μου δίνει κουράγιο να συνεχίσω.

Μου γνώφει ο μοναχός εκείνος κάθε ημέρα και μετά χάνεται. Και μένω μόνος με τις επιλογές μου. Μένω ακίνητος, βουβός , γονατιστός μπροστά στο τώρα.

Έχει περάσει καιρός από τότε που στάθηκα μπροστά σε εκείνο το μισάνοικτο παράθυρο. Δεν ξέρω αν προόδευσα πνευματικά από εκείνη την στιγμή.Ένα ξέρω, ότι με στοίχειωσε εκείνο το νεύμα του μοναχού. Με στοίχειωσε η γνησιότητά του. Με στοίχειωσε η σιωπή του.Με στοίχειωσε η άδολη μορφή του.

Δεν γνωρίζω τι απέγινε αυτός ο μοναχός. Δεν τον ξαναείδα. Δεν χρειάζεται να τον ξαναδώ. Ότι ήταν να μου δώσει, μου το έδωσε. Μου πρόσφερε Αλήθεια. Μου έδειξε

το κάλλος της ταπείνωσης. Μου απέδειξε ότι και εγώ μπορώ, αρκεί να τολμήσω...

Ένα μισάνοικτο παράθυρο με εισήγαγε σε ένα μυστικό κόσμο. Τον κόσμο του Θεού.
Και γι' αυτό είμαι ευγνώμων...

αρχιμ. Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr